

Disse 10 pCt. ere aldeles vilkaarlig valgte. Forholdet synes at maatte kunne fremstilles saaledes:

Funktionærerne have hidtil selv løbet Risikoen ved deres Livsforsikring og Forsørgelse. De opsparede Fonds, som Staten nu ønsker at inddrage, ere deres lovlige Ejendom.

Hvis en Funktionær, i Stedet for til Særnbanen, havde indbetalt de aarlige Løn-afdrag til Livrenteanstalten af 1871 og nu ønskede at udtræde af Forholdet til den, vilde han, af den indbetalte Kapital, kunne faa tilbage en større Sum, idet Livrenten kun vilde tilbageholde en saadan Kvotadel, som efter dens Regler formentlig svare til den løbne Risiko, varierende fra 15—40 pCt.

I dette Tilfælde har Funktionæren været sin egen Assurandør. Ønsker han at træde tilbage fra dette Forhold, og udbetaler det opsparede (til sig selv) maa han som Assurandør tilbageholde (for sig selv) den forløbne Risiko, som oven for nævnt, fra 15—40 pCt. i Forhold til den forløbne Tid.

Eller hvis et andet Assuranceelskab vilde træde til, og i fornævnte Tilfælde, vilde tilbyde Livrenteanstalten at overtage fremtidig Funktionærernes Livsassurance eller Alderdomsforsørgelse, imod fremtidig at modtage det aarlige Kontingent i Forbindelse med den indtil da opsummerede Kapital, er det indlysende, at Livrenten vilde for sin indtil da løbne Risiko forbeholde sig ovennævnte 15—40 pCt.

Paa samme Maade forekommer det Mindretallet, at en Funktionær ved at overdrage sine Rettigheder (som Assurandør) til Staten, maa kunne som ovenanført, for sin hidtil løbne Risiko, kunne betinge sig en væsentlig større Andel (15—40 pCt.) af den opsparede Kapital end fornævnte vilkaarlig fundne 10 pCt.

Ganske vist stilles der i Lovforslaget frit Valg for Funktionærerne, om de ville indtræde under de nye Pensionsbestemmelser eller blive staaende under de hidrige Vilkaar; men Meningen er dog den, at man ønsker

snarest mulig at faa alle under een Hat. Er dette Tilfælde, synes det Mindretallet ikke ganske værdigt, at gøre Tilbuddet mindre fordelagtigt for de vedkommende end de Tilbud ethvert privat Selskab vilde kunne være tjent med at tilbyde.

Endelig maa det ikke tabes af Syne, at de paagældende Funktionærer have maattet betale et væsentlig højere Bidrag til Alderdomsforsørgelse end det tilsvarende sjællandske Personale.

Endvidere ønsker Mindretallet at henpege paa, at efter de foreslaede Regler for Pensionsberegningen (§ 9. g.) faa lavere stillede Funktionærer ikke alene mindre Pension, svarende til lavere Løn; men jo mindre de have i Løn, desto forholdsvis færre Procent af denne lavere Løn, bliver der givet dem i Pension.

Dette synes ubilligt. Kan der til 1ste Klasse gives i Pension $\frac{1}{6}$ til $\frac{2}{3}$ af de store Lønninger, synes man ogsaa, af de lavere og laveste Lønninger (2den og 3dje Klasse), at burde kunne beregne (om ikke samme Procent af Hensyn til at disse Klasser afgive mindre eller intet Bidrag til Pensionsfonden) dog en forholdsvis større Pension end foreslaet i Lovforslaget.

Mindretallet der i øvrigt slutter sig til Flertallet finder dog ikke Anledning til at stille Vædringsforslag.

Et Mindretal (Berg og S. C. Christensen) er i meget enigt med Flertallet, og har derfor sluttet sig til det med Forbehold af sin Stilling til Enkeltheder.

Udvalgets Mindretal (Maberg, Gad og Hammerich) modtog først Flertallets Udtaft til Betænkning i Folketingsmødet Mandag den 23de Marts. Saa vel denne som de følgende Dage have i den Grad været optagne af Arbejderne i Tinget og i Udvalgene, særlig for de Sagers Vedkommende, hvis Fremme kunde antages at give et praktisk Resultat inden Rigsdagssamlingens Slutning, at man næppe har faaet tilstræk-